

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 259/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Z. G., wyrok z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>1. co do oskarżonych Ł. S. i P. S.:</p> <p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyrażająca się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonych analizie zgromadzonych dowodów, w szczególności polegającej na przyjęciu, wyłącznie w oparciu o dowód z zeznań świadków J. M.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

i N. P. (1), które nie wskazały bezpośrednio oskarżonych jako sprawców pobicia z dnia 05.12.2021 r. oraz dowodów z pomówienia pokrzywdzonych M. C. (1) i P. K., że oskarżeni Ł. S. i P. S. działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonych, czym narazili ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo uszkodzenia ciała, o jakim mowa w art. 156 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., działając w ten sposób, że uderzali rękoma i kopali po całym ciele pokrzywdzonych a dodatkowo oskarżony P. S. w trakcie tego zdarzenia używał niebezpiecznego narzędzia w postaci noża i poprzez zadawanie ciosów nożem pokrzywdzonemu spowodował powstanie u P. K. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w

postaci choroby
realnie
zagrożającej
życiu, natomiast
u M. C.
(1) spowodował
naruszenie
czynności
narządów jego
ciała na okres
powyżej 7 dni,
mimo braku
innych dowodów
wskazujących na
winę
oskarżonych
uniemożliwiających
kategoryczną
weryfikację
twierdzeń w/w
świadków.

2. co do
oskarżonych Ł.
S. i P. S.:

błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na jego treść,
polegający na
bezzasadnym
przyjęciu przez
Sąd I instancji,
iż oskarżeni Ł. S.
i P. S. dopuścili
się popełnienia
zarzucanych im
aktem
oskarżenia
czynów, podczas
gdy prawidłowa
i kompleksowa
ocena całości
materiału
dowodowego

zgromadzonego
w niniejszej
sprawie nie
daje podstawy
do przypisania
oskarżonym
winy i sprawstwa
w zakresie
stawianych im
zarzutów.

3. „z ostrożności
obrończej” w
odniesieniu do
oskarżonego Ł.
S.:

rażąca
niewspółmierność
orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności bez
należytego
uwzględnienia
zasad i dyrektyw
wymiaru kary
określonych w
art. 53 § 1
i 2 k.k. a
w szczególności
okoliczności, iż
oskarżony Ł.
S. udał się
w pogoń za
pokrzywdzonymi
w celu
dokonania
obywatelskiego
zatrzymania,
dokonując
wcześniej
zawiadomienia
organów
ścigania, był on
prowokowany
zachowaniem M.

C. (1), który kilka miesięcy przed zdarzeniem dokonał zniszczenia samochodów należących do oskarżonego a następnie zapowiedział oskarżonemu, iż na tym zdarzeniu się nie skończy, jak również okoliczności, iż oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia wspólnie ze swoją konkubiną oraz małoletnimi dziećmi, które pozostają na jego utrzymaniu.

4. „z ostrożności obrończej” w odniesieniu do oskarżonego P. S.:

rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy analiza elementów tak przedmiotowych, jak i podmiotowo istotnych dla rozpatrywanego

czynu, a w szczególności okoliczności zdarzenia, jak również okoliczności, iż oskarżony P. S. udał się w pogoń za pokrzywdzonymi w celu dokonania obywatelskiego zatrzymania na skutek bezprawnego działania pokrzywdzonych, którzy naruszyli mir domowy oskarżonych oraz dokonali zniszczeń a nadto oskarżony był wcześniej prowokowany zachowaniem M. C. (1), który kilka miesięcy przed zdarzeniem dokonał zniszczenia samochodów należących do Ł. S. a następnie zapowiedział, iż na tym zdarzeniu się nie skończy, powinna prowadzić Sąd I instancji do wniosku, że oskarżony P. S. zasługuje na dobrodziejstwo w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary przy

	<p>zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i § 6 pkt 2 k.k., co w ocenie obrony będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed ustosunkowaniem się do zarzutów należy wskazać, iż Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia (...)</p> <p>1. uznał oskarżonych P. S. i Ł. S. za winnych tego, że w dniu (...) r. w Z. – O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonych P. K. i M. C. (1), czym narazili ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo</p>			

utrąty życia albo uszkodzenia ciała, o jakim mowa w art. 156 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., działając w ten sposób, że uderzali rękoma i kopali po całym ciele pokrzywdzonych, a dodatkowo oskarżony P. S. w trakcie tego zdarzenia używał niebezpiecznego narzędzia w postaci noża i poprzez zadawanie ciosów nożem pokrzywdzonym spowodował powstanie u P. K. rany kłutej lewego uda z uszkodzeniem mięśnia czworogłowego i krawieckiego oraz rany kłutej szyi po stronie prawej z uszkodzeniem mięśnia mostkowo-obojęzkowo-sutkowego, co stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, natomiast u M. C. (1) ran kłutych lewego i prawego uda z podejrzeniem

uszkodzenia
prawego nerwu
udowego i
piszczelowej
części prawego
nerwu
kulszowego, co
skutkowało
naruszeniem
czynności
narządów jego
ciała na okres
powyżej 7 dni,
tj. popełnienia
występku z art.
158 § 2 k.k. przez
oskarżonego Ł.
S. oraz zbrodni
z art. 159 k.k. i
art. 156 § 1 pkt 2
k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k. przez
oskarżonego P.
S. i za
przestępstwo to
na podstawie

a. art. 158 §
2 k.k. wymierzył
oskarżonemu Ł.
S. karę 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,

b. art. 156 §
1 pkt 2 k.k. w
zw. z art. 11 §
3 k.k. wymierzył
oskarżonemu P.
S. karę 3
lat pozbawienia
wolności;

2. na podstawie
art. 63 § 1 i
5 k.k. zaliczył
oskarżonym na
poczet
orzeczonych kar

pozbawienia
wolności okresy
rzeczywistego
pozbawienia
wolności w
sprawie:

a. oskarżonemu
Ł. S. od dnia (...)

b. oskarżonemu
P. S. od dnia (...)

3. na podstawie
art. 46 §
1 k.k. zasądził
solidarnie od
oskarżonych Ł.
S. i P. S. na rzecz
pokrzywdzonych
P. K. i M. C.
(1) kwoty po
1.000 zł tytułem
zadośćuczynienia
za doznane
krzywdy
związane z
popęlnieniem
czynu opisanego
w pkt 1 wyroku;

4. na podstawie
art. 44 §
2 k.k. orzekł
przepadek na
rzecz Skarbu
Państwa
dowodów
rzeczowych
opisanych w
wykazie
dowodów
rzeczowych nr
(...)

5. na podstawie
art. 230 § 2 k.p.k.
nakazał zwrócić
pokrzywdzonym
i oskarżonemu
P. S.

wymienione
przedmioty
zabezpieczone w
sprawie;

6. zasądził od
Skarbu Państwa
na rzecz obrońcy
oskarżonego P.
S., działającego
z urzędu, kwotę
1623,60 zł
tytułem kosztów
nieopłaconej w
całości ani w
części pomocy
prawnej;

7. częściowo
obciążył
oskarżonego Ł.
S. kosztami
procesu w
łącznej kwocie
2000 zł, w tym
wymierzył mu
opłatę w kwocie
400 zł;

8. oraz zwolnił
oskarżonego P.
S. w całości od
zapłaty kosztów
sądowych, w tym
i opłaty.

Ad. 1 i 2

Apelujący,
stawiając oba
zarzuty, w
rzeczywistości
podnosi zarzut
błędu w
ustaleniach
faktycznych o
charakterze
„dowolności”.
Apelujący
bowiem
kwestionuje

oparcie ustaleń faktycznych na obciążających oskarżonych zeznaniach pokrzywdzonych, podnosząc, iż nie znajdują one potwierdzenia w innych, obiektywnych dowodach zebranych w sprawie, w tym takimi dowodami nie mogą być zeznania „naocznych” świadków zdarzenia, tj. J. M. i N. P. (1).

Należy jednak zauważyć, iż apelujący, kwestionując możliwość oparcia ustaleń faktycznych niekorzystnych dla obu oskarżonych, na poszczególnych dowodach, nawet nie stara się zauważyć ich całościowej wymowy, prowadzącej już do jednoznacznych wniosków w zakresie sprawstwa i winy każdego z oskarżonych braci S..

Należy więc przypomnieć, że zarzut błędu „dowolności” odnośnie ustaleń co do zamiaru oskarżonego, jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko poprzestania na własnej, odmiennej ocenie tego materiału (vide: wyrok SN z 20

lutego 1975 r.,
II K 355/74,
OSNPG 9/1975,
poz. 84, wyrok
SN z 22 stycznia
1975 r., I Kr
197/74, LEX nr
18956). Chodzi
między innymi
o pominięcie
istotnych
środków
dowodowych,
niedostrzeżenie
ważnych
rozbieżności,
uchylenia się od
oceny
wewnętrznych
czy wzajemnych
sprzeczności
(vide: wyrok SA
we Wrocławiu
z 19 kwietnia
2012 r., II
AKa 85/12, LEX
nr 1162856).
Przekonanie zaś
sądu o
wiarygodności
jednych i
niewiarygodności
innych dowodów
pozostaje pod
ochroną art. 7
k.p.k. wtedy,
gdy:

- jest
poprzedzone
ujawnieniem na
rozprawie
głównej
całości kształtu
istotnych
okoliczności
sprawy (art. 410
k.p.k.) w sposób
podyktowany
obowiązkiem

dociekania
prawdy (art. 2 §
2 k.p.k.),

- stanowi wynik
rozważania
wszystkich tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego,

c) jest
wyczerpująco i
logicznie - z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego -
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (vide:
wyrok SN z dnia
16 grudnia 1974
r., Rw 618/74,
OSNKW 1975 r.,
z. 3-4, poz. 47).

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego
skarżący
obrońca nie
podważył
skutecznie
dokonanej przez
Sąd meriti oceny
dowodów, nie
wykazując, by
była ona
dowolna. Jak
już bowiem
wspomniano, co
wprost wynika
z konstrukcji
zarzutów
przywołanych w
punktach 1 i 2,
apelujący opiera

swe przekonanie o dowolności rozumowania Sądu I instancji tylko na wrywkowej własnej ocenie poszczególnych dowodów, oczywiście korzystnych dla oskarżonych, nie starając się zauważyć, iż już kompleksowa prawidłowa ocena zebranego w toku rozprawy materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznych wniosków, które znalazły odzwierciedlenie w treści zaskarżonego wyroku skazującego obu oskarżonych.

Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne na zeznaniach bezpośrednich świadków zdarzenia, tj. J. M. (k. 135-136, 27, 507-510, 515) i N. P. (1) (k. 132-133, 511-513) oraz korespondujących z nimi zeznaniach funkcjonariuszy Policji Ł. K. (k. 33-34, 496), P. P. (1) (k.

36-37, 496), G. Ś. (k. 39-40, 497), A. D. (k. 54-55, 513-515) i lekarza S. M. (k. 30-31) oraz zeznaniach pokrzywdzonych M. C. (1) (k. 44-45, 145-146, 492-495) i P. K. (k. 49-51, 118-119, 151-152, 495), także częściowych wyjaśnieniach oskarżonych P. S. (k. 65-66, 71-73, 240-245, 258-261, 487-491) i Ł. S. (k. 210-214, 733-736) a także na takich dowodach jak oględziny miejsca zdarzenia w O. wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 12-14, 154-157), dokumentacja lekarska dotycząca obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego M. C. (1) (k. 46) i P. K. (k. 128-129) oraz opinie biegłego z dziedziny medycyny sądowej R. K. (k. 59-60, 191, 588v-589) a także ujawnienie na miejscu zdarzenia

„dowodowego”
noża (k.
345-346) oraz
opinia dotycząca
ujawnionych na
tym nożu śladów
genetycznych (k.
364-370). Sąd I
instancji,
dokonując
prawidłowej
oceny tych
dowodów, jak
i dowodów,
poprzedzających
zdarzenie w
O. z udziałem
pokrzywdzonych
(poza
wyjaśnieniami
oskarżonych
także zeznania
D. S. – k.
148-149,
547-549, A. S.
– k. 142-143,
551-553,
ogłędziny
miejsca
zamieszkania
oskarżonych w
Z. przy ul. (...)
– k. 15-16,
dokumenty
dotyczące
zdarzenia na
tej posesji –
k. 109-125 i
treść zgłoszenia
na k. 137),
czemu dał wyraz
w uzasadnieniu
formularzowym
w sekcji 2
na str. 4-17,
ustalił dokładnie
i prawidłowo
przebieg
zdarzeń, co
znalazło wyraz w

treści
przytoczonych
ustaleń
zawartych w
sekcji 1 na str.
1-3
uzasadnienia.

Należy
nadmienić, iż
nie są
kwestionowane
w toku
niniejszego
postępowania
ustalenia
faktyczne
dokonane przez
Sąd I instancji
dotyczące
skonfliktowania
oskarżonego Ł.
S. z
pokrzywdzonym
M. C. (1)
na tle rozliczeń
finansowych w
związku ze
sprzedażą
przyczepy
kempingowej,
jak i dotyczące
zdarzenia w dniu
(...) w miejscu
zamieszkania
oskarżonych w
Z. przy ul.
(...) z udziałem
pokrzywdzonych
M. C. (1) i P.
K. i jeszcze jedną
nieustaloną
osobą,
polegającego na
podjechaniu
pokrzywdzonych
samochodem
marki C. (...)
o nr rej. (...)
z przymocowaną

do tyłu pojazdu
charakterystyczną
kilkumetrową
metalową linką
pod dom
oskarżonych,
wybiciu przez
jednego z nich
siekiarą szyb w
trzech oknach
tego domu i
następnie
odjechaniu przez
nich z miejsca
tego zdarzenia w
kierunku O. w Z..
Również nie jest
kwestionowany
w tej sprawie
fakt, iż po
kilku minutach
obaj oskarżeni
bracia a także
inna nieustalona
osoba wsiedli
do samochodu
i udali się
w kierunku O.,
gdzie odjechali
pokrzywdzeni,
jak również nie
jest
kwestionowany
fakt, iż po tym
wybiciu szyb w
oknach rodzina
oskarżonych
zgłosiła to
zdarzenie
Policji, opisując
podczas
telefonicznej
rozmowy
napastników i
ich samochód.
Te okoliczności,
z uwagi na ich
niekwestionowanie,
nie wymagają

dalszego
omówienia.

W świetle
zarzutów
apelacyjnych
wątpliwości
skarżącego mają
budzić ustalenia
Sądu I instancji
co do przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia, w
którym, według
ustaleń Sądu I
instancji,
napastnikami
mieli być obaj
oskarżeni bracia
S..

Jak to wynika
z przytoczonej
przez Sąd I
instancji oceny
dowodów, w
głównej mierze
ustalenia Sądu I
instancji zostały
oparte na
zeznaniach
bezpośrednich
świadków
zdarzenia, tj. J.
M. i N. P. (1),
wspierających te
relacje
procesowe
zeznaniach
przybyłych na
miejsce
zdarzenia
funkcjonariuszy
Policji oraz
częściowo na
zeznaniach obu
pokrzywdzonych.
Jednocześnie
Sąd I instancji
co do przebiegu

zdarzenia
odmówił wiary
wyjaśnieniom
obu
oskarżonych,
jako sprzecznych
ze wskazanym
wyżej
obiektywnym
materiałem
dowodowym w
postaci właśnie
zeznań
bezpośrednich
świadków.

Obaj oskarżeni
nie przyznali się
do winy.

Oskarżony P.

S. podczas
pierwszego
przesłuchania po
zatrzymaniu w
dniu (...) r.,
przyznał, iż z
bratem, po
wybiciu szyb w
oknach domu,
pojechali białym
busem za
samochodem w
kierunku O. i
podjechali w
O. do stojącego
samochodu.

Dalej jednak
zeznał, iż po
podjechaniu
zobaczyli, że
w samochodzie
tym z prawej
strony na ziemi
leży osoba, zaś
druga osoba
siedzi w
samochodzie za
kierownicą. Gdy
zaś oni wysiedli

z samochodu, to w tym momencie do niego podleciał mężczyzna z nożem w ręku, krzyząc, że ich pozabija i wymachiwał tym nożem. Brat wszedł więc do samochodu i odjechał z tego miejsca, zaś on zaczął uciekać w kierunku swojego domu i ten mężczyzna nie zdążył ugodzić go nożem. Oskarżony w tych wyjaśnieniach sugerował też, iż tam na miejscu było czterech lub pięciu napastników (k. 65v). Oskarżony dodał, iż spośród tych napastników jeden siedział za kierownicą tego srebrnego samochodu, drugi leżał przy nim i przy samochodzie tym stało jeszcze dwóch-trzech mężczyzn i dwóch z nich rzuciło się na niego i brata jak tam podjechali i cała ta sytuacja trwała kilka sekund.

Oskarżony zaprzeczył, by kogokolwiek uderzył i by posiadał przy sobie nóż i by takim przedmiotem zadawał komukolwiek ciosy. Również zaprzeczył, by jego brat posiadał nóż bądź podobny przedmiot. Jednocześnie oskarżony wyjaśnił, iż uciekał przez las do domu. Oskarżony przyznał jednocześnie, iż zanim doszedł do domu, to najpierw poszedł do domu D. S. (ojca jego konkubiny – przyp. SA) i tam się umył oraz przebrał, gdyż jego spodnie były „całe mokre” a potem poszedł do domu, gdzie już była Policja i go zatrzymano. Oskarżony wskazał, iż spośród tych osób, które były na miejscu rozpoznał (...) (M. C. (1) – przyp. SA) i nie widział u żadnego z

tych mężczyzn
obrażeń ciała (k.
66v).

Sąd I instancji
zasadnie
wyjaśnieniom
tym co do
istoty nie dał
wiary. Relacja
ta stoi bowiem
w całkowitej
sprzeczności z
uznanymi
słusznie za
wiarygodne
zeznaniem
„naocznych”
świadków
zdarzenia,
zeznaniem
pokrzywdzonego
M. C. (1), jak i z
wynikami badań
biologicznych
zabezpieczonego
na miejscu
zdarzenia noża.
Sąd I instancji
słusznie przy
tym zwrócił
uwagę na
nielogiczność tej
relacji
procesowej,
wskazując, iż w
tej sytuacji, o
jakiej wyjaśnił
oskarżony, nie
było żadnego
najmniejszego
powodu, by udać
się najpierw do
domu „teścia”,
umyć i przebrać
a następnie
dopiero po kilku
godzinach od
zdarzenia
przybyć do

swojego domu.
Poza tym, skoro
to oskarżony
miałby być
obiektem ataku,
to dziwić tylko
może
okoliczność, iż
nie zawiadomił
o tym od razu
Policji, prosząc
o interwencję.
Notabene, z
zeznań
„naocznych”
świadków
zdarzenia jasno
wynika, iż na
miejsce
zdarzenia
przyjechał
radiowóz
policyjny w
chwili, gdyż
tuż wcześniej
odjechał z tego
miejsca
samochód typu
bus (którym
przyjechali
oskarżeni –
przyp. SA), więc
oskarżony,
gdyby
rzeczywiście był
ofiara, mógłby
natychmiast
żądać od Policji
wsparcia i
wskazać na
sprawców.
Tymczasem
oskarżony, jak
pokazuje jego
zachowanie się,
chciał w tym
czasie uniknąć
spotkania z
Policją, co
przeczy w

sposób
oczywisty jego
tezie, by miałyby
nie mieć z
tym zdarzeniem
(ugodzeniem
nożem obu
pokrzywdzonych)
niczego
wspólnego.
Skoro bowiem
oskarżony nie
posiadał
żadnego noża,
nie był również
ugodzony
żadnym nożem,
nie miał
bezpośredniej
styczności z
pokrzywdzonymi
ani z
ujawnionymi na
miejscu
zdarzenia
śladami krwi, to
nie miał żadnego
powodu, by
ukrywać się
przed Policją.
W tych zaś
okolicznościach
sprawy słuszna
jest konstatacja
Sądu I instancji,
iż wyjaśnienia
oskarżonego P.
S. są w
tym zakresie
niewiarygodne,
zaś ten czas
od momentu
zdarzenia do
pojawienia się
w domu (od
około (...)) był
mu potrzebny,
aby się umyć,
przebrać i
przemyśleć

swoją linię
obrony (sekcja
2 podsekcja
2.2. formularza
uzasadnienia na
str. 12-14).

Tak samo należy
odnieć się do
wyjaśnień
oskarżonego
złożonych w
toku posiedzenia
aresztowego,
gdzie
potwierdził
swoje
wcześniejsze
wyjaśnienia (k.
71-73).

Jednocześnie
nieprawdziwie
brzmia
zapewnienia
oskarżonego, iż
brat został tam
na miejscu
dźgnięty nożem
po otwarciu
drzwi busa przez
jednego ze
sprawców (tak
także na k. 488,
gdzie wskazał,
iż brat nawet
nie wyszedł
z samochodu).

Wyjaśnienia te
bowiem
pozostają w
sprzeczności z
wyjaśnieniami
jego brata, który
przyznał, iż
dostał nożem w
rękę, ale w
zupełnie innych
okolicznościach,
niż to wynika z
wyjaśnień P. S..

Kłamstwem więc są twierdzenia oskarżonego, iż ucieczka z miejsca zdarzenia była podyktowana obawą, iż gdyby stamtąd nie odjechali, to, cyt.: „by nas zasiekali tam” (k. 72).

Natomiast za zgodne z prawdą uznać należy twierdzenia oskarżonego, iż pojechali tam białym busem, na miejscu przy samej drodze stało srebrne auto, które wcześniej ruszyło spod ich domu i że jedną z osób, jakie przy tym aucie przebywały był (...), czyli M. C. (1).

Również, mając na uwadze rzeczywisty przebieg zdarzenia, wynikający z zeznań „naocznych” świadków uznać należy za niewiarygodne zapewnienia oskarżonego, by pojechali tam do O., by, cyt.: „ich zatrzymać

dla Policji” (k. 73).

Jak już zresztą wspomniano wyżej, oskarżony, czując się pokrzywdzonym, miał okazję wskazać tych sprawców Policji jeszcze na miejscu zdarzenia.

Jednak tego przecież nie uczynił, bowiem on sam był napastnikiem, ugadzając na miejscu zdarzenia nożem dwóch pokrzywdzonych, po czym uciekł z tego miejsca.

Poza tym z wyjaśnień tych wynika, iż jego brat Ł. znał sprawców wybicia im szyb w oknach domu, więc wystarczyło tylko wskazać ich dane Policji, jak i miejsce ich możliwego przebywania.

Zresztą, jak się okazało, Policja zdawała sobie sprawę, gdzie tych sprawców szukać, skoro pojawiła się w szybkim czasie na miejscu zdarzenia w

O.. Zresztą ta okoliczność wynika z wyjaśnień samego oskarżonego, który na rozprawie podał, iż brat przekazał Policji po wybiciu szyb, iż sprawcy pojechali w kierunku O. (k. 488).

Mając na uwadze podobną treść jego kolejnych wyjaśnień z dnia (...) r. (k. 240-245) należy je ocenić w tożsamy sposób jak powyższe. Przy czym z jednej strony oskarżony wskazuje, iż jak przyjechali na miejsce, to (...) leżał na ziemi w pozycji pólleżącej, opierając się na łokciu, nie wykluczając, iż z bratem ciągnął (...) za rękę, choć tej sytuacji nie pamiętał (k. 243). Oskarżony nie jest w stanie wyjaśnić tej sytuacji, przy czym zeznania „naocznych” świadków jasno tłumaczą ten

fakt, jak i udział w zdarzeniu jeszcze jednej osoby, która przyjechała bussem razem z braćmi S.. Tym samym nie brzmią szczerze zapewnienia oskarżonego, by w samochodzie nie towarzyszyła im trzecia osoba.

Należy natomiast dodatkowo podnieść, iż oskarżony w tych wyjaśnieniach kategorycznie stwierdził, iż jest o 3 cm wyższy od brata Ł., co także potwierdził w toku rozprawy (k. 511), czemu należy dać wiarę, bowiem obaj oskarżeni przecież na co dzień ze sobą przebywali od urodzenia i każdy z nich wiedział, który jest wyższy a który niższy. Wprawdzie 3 cm to nie jest dużo, jednak dla postronnego obserwatora oczywistym jest, która z tych osób jest wyższa a która niższa.

Tak samo należy ocenić wyjaśnienia oskarżonego złożone w dniu(...) r., kiedy to podtrzymał swoje dotychczasowe wyjaśnienia i odmówił złożenia dalszych (k. 258-261) a także jego wyjaśnienia z rozprawy, kiedy to starał się przekonać do swojej wersji wydarzeń (k. 487-491). Dodać przy tym trzeba, iż wyłącznie na użytek obrony oskarżony w toku tego przesłuchania na rozprawie zasugerował, iż sprawcy mogli zabrać z jego posesji jakiś nóż, leżący na stole, gdzie pakują paczki (k. 489), gdyż na ten temat do tej pory w ogóle nie wyjaśniał a poza tym ta okoliczność nie znajduje potwierdzenia w żadnym dowodzie. Poza tym, mając na uwadze wiarygodne zeznania

świadców, na których należy oprzeć ustalenia odnośnie osoby zadającej ciosy nożem, ta okoliczność podawana przez oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Wreszcie wspomnieć należy o totalnej sprzeczności relacji procesowej w tym zakresie złożonej przez Ł. S. z relacją oskarżonego P. S., na co P. S. nie potrafił znaleźć żadnego wytłumaczenia (k. 491).

Ł. S. , wyjaśniając pierwszy raz w dniu (...) r. wprost wskazał na model pojazdu, którymi poruszali się pokrzywdzeni z jeszcze jedną osobą, jak i przekazał Policji, gdzie kierowali się sprawcy wybicia szyb w oknach ich domu. Oskarżony ten przyznał również, iż nie od razu puścili się w pogoń

za tym C.,
ale około (...) minut później.

Oskarżony wyjaśnił, iż w trakcie jazdy białym busem O. (...), na jednej z ulic w O. zobaczyli stojący na poboczu, drzwiami kierowcy przy płocie, ten samochód.

Oskarżony przyznał też, iż stanął tak, by zablokować im drogę. Również przyznał, iż widział, jak C. coś robił pod maską tego samochodu, gdyż tam się coś dymiło (k. 212-213). W tym zakresie wyjaśnienia te zasługują na wiarę, gdyż znajdują odbicie w zeznaniach M. C. (1) i „naocznych” świadków zdarzenia.

Jednak dalej oskarżony wyjaśnił zdecydowanie odmiennie, niż jego brat. Z wyjaśnień tych bowiem wynika, iż sam zaczął się szarpać z C. i w trakcie tej szarpaniny

został ugodzony
jakimś
przedmiotem
typu nóż czy
śrubokręt w
prawą rękę, zaś
w tym czasie
brat wyskoczył
do drugiego
mężczyzny,
który był na
zewnątrz.

Oskarżony
przyznał, iż w
pewnym
momencie złapał
C. i ciągnął go
sam do busa, ale
on się wyrwał,
podbiegł do
plotu, więc on
pobiegł za nim
i kopnął go w
trakcie

przeskakiwania
przez płot.
Oskarżony
przyznał, iż także
po tym
podsłoczył do
C., próbował
wyciągnąć
kluczyki ze
stacyjki, szarpał
się z kierowcą
i tych kluczyków
nie udało się mu
wyjąć.

Oskarżony
zaprzeczył, by
któryś z nich
miał przy sobie
jakiś nóż i by
obserwował, co
brat robił w
trakcie
zdarzenia, choć
przyznał, iż
wiedział, że brat
uciekł i wiedział,

w którym kierunku, gdyż po nieudanej próbie wyciągnięcia kluczyka wskoczył do busa i odjechał w kierunku ucieczki brata. Jednocześnie oskarżony przyznał, iż mijał się z nadjeżdżającym radiowozem policyjnym (k. 213). Podkreślić należy, iż częściowo wyjaśnieniom tym należy dać wiarę, bowiem zgodne są z zeznaniami M. C. (1), z których wynika, iż on pierwszy został zaatakowany przez Ł. S., zaś w tym czasie P. S. podbiegł do P. K.. W pozostałej części wyjaśnienia te nie zasługiwały już na wiarę z przyczyn, o których niżej.

Na rozprawie oskarżony Ł. S. zupełnie odmiennie opisał przebieg tego zdarzenia, wskazując zarówno na inną kolejność wydarzeń, inne

ich okoliczności, jak i na czynny udział w tym zdarzeniu S. Z. (k. 733-736) nie potrafiąc ostatecznie podać, które jego wyjaśnienia – te z rozprawy, czy te ze śledztwa są prawdziwe, jak i nie potrafił podać, dlaczego jego brat na temat zdarzenia wyjaśnił zupełnie odmiennie (k. 735).

Sąd I instancji, oceniając te wyjaśnienia jako niewiarygodne, logicznie wywiódł, iż nie da się po prostu dać im wiary i to nie tylko z powodu ich wewnętrznej sprzeczności, jak i sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego brata, ale i z powodu ich sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym, w tym zwłaszcza zeznaniami bezpośrednich i obiektywnych świadków w osobach J. M. i N. P. (1) a także z powodu ich

nielogiczności,
co obszernie
zostało przez
Sąd I instancji
wykazane w
sekcji 2
podsekcji 2.2.
formularza
uzasadnienia na
str. 14-16.

Należy tylko
dodać, iż
wyjaśnienia
oskarżonego Ł.
S. potwierdzają
fakt, iż przez
oskarżonych był
widziany
radiowóz
policyjny,
przyjeżdżający
na miejsce
zdarzenia. Tym
samym ucieczka
obu z tego
miejsca
wskazuje, iż nie
byli oni ofiarami
napaści ze strony
M. C. (1)
i towarzyszących
mu osób, ale
sami byli
napastnikami,
którzy nie
działali w celu
ujęcia
pokrzywdzonych
(jako sprawców
uszkodzenia
szyb w oknach
ich domu) i
oddania ich w
ręce Policji.

Jak zasadnie
przyjął to Sąd
I instancji, sam
przebieg

zdarzenia
wynika z zeznań
„naocznych”
świadków.

J.   **M.**
obserwowała
zdarzenie ze
swojego domu i
było dla niej
dobrze
widoczne.
Należy przy
tym wyraźnie
zaznaczyć, iż
przytoczone
przez Sąd I
instancji w sekcji
1 formularza
uzasadnienia na
str. 2-3 fakty
dotyczącego
przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia w
głównej mierze
oparte są na
zeznaniach tego
świadka.

Świadek,
podczas
przesłuchania w
dniu (...) r.
(UWAGA!
zeznanie to jest
fragmentaryczne
– k. 27, gdyż
w nieustalonej
sytuacji zaginęła
początkowa
treść protokołu)
zeznała
dokładnie tak
samo, jak w
kolejnych
zeznaniach z
dnia (...)r., co
do przebiegu
zdarzenia, od

momentu, jak z tego busa wysiadł trzeci mężczyzna (ten „łysy”). Natomiast podczas kolejnego przesłuchania w dniu (...) r. (k. 135-136) świadek wskazała, iż widziała, jak przy jej ogrodzeniu stał taki srebrny samochód osobowy (C. (...) – przyp. SA) oraz opisała zachowanie osoby (M. C. (1) – przyp. SA), który coś mówił do siedzącego za kierownicą (P. K. – przyp. SA) a działało się to jeszcze zanim podjechał tam samochód z oskarżonymi (k. 135v). Gdy ten mężczyzna (M. C. (1) – przyp. SA) był z przodu samochodu, to w tym czasie podjechał tam „taki duży biały samochód” (bus oskarżonych – przyp. SA), który zatrzymał się przy tym srebrnym samochodzie (ok. 1-1,5 m od niego) i z

tego samochodu (busa) wysiadło dwóch mężczyzn dobrze zbudowanych. Jak to określiła świadek jeden z nich był większej muskulatury i „wyższy” od tego drugiego. Świadek nie potrafiła ich opisać, gdyż wydawało się jej, że mieli założone na głowę kaptury od bluz (k. 135v). Świadek przy tym wyraźnie zeznała, iż ci dwaj od razu podbiegli do tego mężczyzny, co chodził koło srebrnego samochodu (M. C. (1) – przy. SA) i od razu zaczęli go bić po całym ciele, przy czym bili go „ strasznie”, „ katowali go”, że myślała, że go zabiją (k. 135v). Świadek również zauważyła, iż w trakcie tego bicia wysiadł z tego samochodu (busa – przyp. SA) z prawej strony trzeci mężczyzna, który był łysy, podszedł do tyłu tego auta i otworzył do góry

klapę i tam stał.
Dalej świadek
widziała, jak ten
bity mężczyzna
się przewrócił, ci
dwaj mężczyźni
złapali go za
ręce i ciągnęli
buzią do ziemi,
tak jakby chcieli
go wciągnąć
do busa (k.
135v-136).
Wówczas już
będąc bardzo
przestraszona tą
sytuacją,
wpuściła
swojego psa na
balkon, która
zaczął szczekać
i wtedy ci
dwaj puścili
pokrzywdzonego
a ten puszczony
się odwrócił,
wstał, podbiegł
do jej płotu
a w tym
czasie podbiegł
do niego ten
„większy” z tej
dwójki i kopnął
go tak mocno,
że ten przeleciał
przez jej płot
i wpadł na jej
posesję a ci dwaj
pozostali przy
aucie. Potem,
gdy ona zaczęła
zachowywać się
głośno, oni
wsiedli do tego
busa i odjechali.
Jak ci zawrócili
i odjeżdżali to w
tej samej chwili
nadjechała
Policja (k. 136).

W tych zeznaniach świadek nie wskazała, co działo się z kierowcą (P. K. – przyp. SA) tego samochodu srebrnego, którego policjanci próbowali wyciągnąć z samochodu i który po tym wyciągnięciu, jak słyszała, mocno krwawił. Również po znalezieniu tego mężczyzny, który znalazł się na jej posesji, okazało się, iż mocno krwawił. Świadek przy tym zaznaczyła, iż nie widziała, aby ci dwaj mężczyźni podchodzili do samochodu oraz żeby bili lub coś robili temu siedzącemu za kierownicą. Świadek jednak wskazała, iż widziała, jak ten kierowca siedział w aucie, miał odchyloną do tyłu głowę i nie reagował na to zdarzenie. Jednocześnie świadek zaznaczyła, iż nie widziała, aby napastnicy mieli

w rękach jakiegoś narzędzia (k. 136).

Świadek podczas rozprawy zeznała w tożsamy sposób, potwierdzając jednocześnie swoje zeznania ze śledztwa (k. 507-510, 515).

Również podczas tych zeznań rozróżniała napastników z busa po sylwetkach (jeden „taki drobniejszy” a drugi „taki większy”),

jednak by ich nie rozpoznała, tym bardziej, że nosili kaptury (k. 508). Świadek przyznała, iż również tego trzeciego, co przyjechał

busem, tego „łysego” nie potrafiła rozpoznać podczas okazania zdjęć, nie była tego rozpoznania

pewna (k. 508). Świadek dodała, iż po tym przrzuceniu pokrzywdzonego przez płot cała trójka wsiadła do busa i odjechała w stronę wioski.

Ten drugi zaś mężczyzna (P. K. – przyp. SA) cały czas siedział w samochodzie i nie wychodził. Świadek była jednocześnie pewna, że innych osób na tej ulicy nie było. Widziała, że sprawcy mocno bili tego mężczyznę (M. C. (1) – przyp. SA) pięściami i kopali go. Nie potrafiła powiedzieć, czy mieli oni jakieś narzędzia, nóż, gdyż tam było ciemno i tego nie dało się zauważyć. Jednocześnie świadek wskazała, iż był taki moment podczas zdarzenia, że, cyt.: „jeden z tych napastników, ten większy, podszedł do tego kierowcy w tym pierwszym samochodzie (P. K. – przyp. SA), był tam chwilę, ale nie mógł nic mu zrobić. To znaczy nie wiem czy mógł mu coś zrobić, czy nie, ale długo tam nie był” (k. 509). Świadek

uściślając tę wypowiedź podała, iż, cyt.: „ten większy z napastników podszedł do tego mężczyzny, który siedział w pierwszym samochodzie na miejscu kierowcy, od strony drzwi kierowcy, jakoś tam się zmieścił, wcisnął się. Drzwi od strony kierowcy były uchylone. W tą szparę można było wcisnąć rękę”, ale nie mogła zauważyć czy ten mężczyzna, który podszedł do tego kierowcy zadał mu ciosy, gdyż nie dało się tego dobrze zobaczyć, bo tam było ciemno (k. 509), choć była pewna, że jeden z tych sprawców podchodził do tego pojazdu, coś krzyczał, coś mówił, coś robił, ale nie widziała co (k. 515). Świadek przy tym poza tym trzecim mężczyzną „łysym” i drobnym rozróżniała po sylwetkach obu napastników,

którzy pobili dotkliwie jednego z tych mężczyzn, który znalazł się na jej posesji (M. C. (1) – przyp. SA). Jak bowiem wyraźnie powtórzyła, „jeden z nich był większy, drugi mniejszy”, „ten większy był lepiej zbudowany i wyższy, co najmniej o głowę, jak nie więcej” (k. 509-510). Świadek już na rozprawie nie potrafiła dokładniej wskazać, czy oskarżeni byli napastnikami, bowiem ich nie rozpoznała, co także wynika z protokołów okazania wizerunków na k. 194-196, jak i nie rozpoznała podejrzanego o przyjazd z oskarżonymi D. S. (k. 329-331).

Zapoznając się więc z zeznaniami J. M., z których wynika co do zasady przebieg zdarzenia, nie da się na ich podstawie

wprost określić osób sprawców, gdyż świadek ich nie rozpoznaje, w tym wprost nie rozpoznaje ani oskarżonego P. S., ani oskarżonego Ł. S.. Nie ulega natomiast wątpliwości, iż świadek, wskazując na pobitego przez dwóch napastników mężczyzną mówi wprost o M. C. (1), zaś wskazując na siedzącego w „srebrnym samochodzie” kierowcy mówi wprost o P. K., gdyż te okoliczności wynikają wprost ze wskazanych wyżej zeznań policjantów, jak i zeznań tych osób pokrzywdzonych.

Przed dalszym wskazaniem na osoby oskarżonych, jako sprawców napaści na pokrzywdzonych, należy jeszcze zwrócić uwagę na zeznania drugiego bezpośredniego świadka zdarzenia. **N.**

P. (2) zeznała bowiem podczas pierwszego przesłuchania w dniu 15.01.2018 r., iż w pewnym momencie zauważyła z okna „biały duży samochód typu dostawczego (bus – przyp. SA) i widziała, że od strony tego auta biegło dwóch mężczyzn w bluzach z kapturami. Nie widziała, czy mieli oni jakieś przedmioty, ale biegli oni w kierunku jednego mężczyzny, który zaczął uciekać i widziała, jak jeden z tych goniących kopnął tego uciekającego i on przeleciał przez ogrodzenie posesji sąsiadki J. M.. Później, jak zaczął szczekać pies sąsiadki, to ci mężczyźni jakby się spłoszyli, wrócili biegiem do swojego auta, wsiedli obaj do niego i odjechali. Dopiero po ich odjeździe zauważyła, iż za nim stało drugie (...) a także, że

w chwili, gdy odjeżdżał ten bus, to nadjechał radiowóz policyjny. Świadek przyznała, iż widziała tylko dwóch napastników – mężczyzn średniego wzrostu oraz dwóch pokrzywdzonych, z których jeden leżał na posesji sąsiadki a drugi przy samochodzie (k. 132-133). Trzeba zauważyć, iż już z tych zeznań wynika, iż świadek nie obserwowwała zdarzenia od początku a poza tym jej miejsce obserwacyjne nie pozwalało na zauważenie wielu szczegółów zdarzenia, bowiem stojący samochód pokrzywdzonych był w czasie zdarzenia przysłonięty przez stojącego obok niego na ulicy busa. Powyższe znajduje odbicie w zeznaniach świadka złożonych na rozprawie (k. 511-513).

Świadek nie potrafiła opisać wielu szczegółów zdarzenia, nie potrafiła wskazać którzy mężczyźni byli z którego samochodu, nie potrafiła też dobrze opisać sprawców, gdyż ich dobrze nie widziała, dodając, iż wszyscy oni byli podobnego wzrostu, przy czym ona widziała już ostatnie momenty zdarzenia, co trwało kilka – kilkanaście sekund.

Nie ulega jednak wątpliwości, iż zeznania tego świadka tylko potwierdzają zeznania J. M., która po prostu widziała całość zdarzenia, poczynając od samego momentu przyjazdu busa, jak i ze swojego domu miała lepszy punkt obserwacyjny na ulicę, niż N. P. (2).

Należy przy ocenie zeznań wyżej

wymienionych
świadków
podać, iż
świadek **P. P.**
(1),
potwierdzając
ich wersje
wskazał, iż po
przybyciu na
miejsce
zdarzenia
zauważył, iż
w C. siedział
mężczyzna z
zakrwawioną
szyją i krew
spływała po
całym ubraniu,
zaś na plecach za
płotem posesji
leżał drugi
mężczyzna (k.
36-37, 496), przy
czym z zeznań
Ł. K. wynika, iż
leżący na ziemi
(po wyjęciu
z samochodu)
pokrzywdzony
(P. K. – przyp.
SA) miał ranę
szyi i lewego uda
i całe ubranie
we krwi, zaś
leżący za płotem
pokrzywdzony
(M. C. (1)
– przyp. SA)
miał rany klute
na nodze, miał
zakrwawioną
twarz,
zakrwawione
ręce, mocno
zakrwawione
spodnie (k.
33-34, 496), co
znajduje
odzwierciedlenie
w zeznaniach

pozostałych
policjantów, tj.
G. Ś. (k. 39-40,
497), **A. D.** (k.
54-55, 513-515).

Nie ulega przy
tym wątpliwości,
iż w wyniku
tego zdarzenia P.
K. doznał rany
kłutej lewego
uda z
uszkodzeniem
mięśnia
czworogłowego i
krawieckiego
oraz rany kłutej
szyi po stronie
prawej z
uszkodzeniem
mięśnia
mostkowo-
obojczykowo-
sutkowego, co
stanowiło ciężki
uszczerbek na
zdrowiu w
postaci choroby
realnie
zagrożającej
życiu, natomiast
M. C. (1) doznał
ran kłutych
lewego i prawego
uda z
podejrzeniem
uszkodzenia
prawego nerwu
udowego i
piszczelowej
części prawego
nerwu
kulszowego, co
skutkowało
naruszeniem
czynności
narządów jego

ciała na okres
powyżej 7 dni.

Powyższe
okoliczności
dotyczące
doznanych przez
pokrzywdzonych
obrażeń ciała
wynikają jasno
z dokumentacji
medycznych (k.
46, 128-129),
zeznań lekarza
przyjmującego
do szpitala obu
pokrzywdzonych
S. M. (k.
30-31) oraz
opinii biegłego z
dziedziny
medycyny
sądowej R. K.
(k. 59, 60, 191,
588-589). Biegły
ten poza tym w
niekwestionowanej
przez strony
opinii dotyczącej
obrażeń
występujących u
P. K. (k. 59, 191)
i M. C. (1) (k.
60) wyraźnie i
przekonywująco
wskazał, iż
obrażenia w
postaci ran
kłutych
pochodzą od
działania
narzędzia lub
narzędzi
ostrokończystych
i
ostrokrawędzistych
i mogły powstać
wskutek zadania
pchnięć takim
przedmiotem,

jak np. nóż,
bagnet itp.
Biegły na
rozprawie,
potwierdzając te
opinie pisemne
również wskazał
na sam
mechanizm
powstania tych
obrażeń u
każdego z
pokrzywdzonych
(k. 588v-589).

Wreszcie należy
przywołać
zeznania
pokrzywdzonych.

Sąd I instancji
zasadnie nie dał
wiary
pierwotnym
zeznaniom (z
dnia 06.12.2017
r. – k. 44-45) **M.
C. (1)** odnośnie
samego
przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia, jak i
jego zeznaniom
przeczącym
dokonania
zniszczenia szyb
w oknach domu
oskarżonych,
bowiem
zeznania te nie
znajdują
żadnego
odzwierciedlenia
w wiarygodnym
materiale
dowodowym,
przy czym
pokrzywdzony
na rozprawie
sam przyznał,

iż podczas ich składania, mając na uwadze stan, w jakim się znajdował, zeznania te nie odzwierciedlają rzeczywistego przebiegu zdarzeń (sekcja 2 podsekcja 2.1. formularza uzasadnienia na str. 5-6).

Podczas drugiego przesłuchania (w dniu 22.01.2018 r.) zeznał m.in., iż jadąc w O. zepsuł się im samochód C. (...), postawili samochód na bocznej drodze i w samochodzie bądź przy nim zostali tylko on i P. K.. Oskarżony przyznał, iż otwierał wtedy maskę samochodu, by zobaczyć, co się stało. Wówczas też podjechał do nich samochód, „taki większy” (bus – przyp. SA) i wysiedli z niego P. i Ł. S. a nadto był „chyba” z nimi jeszcze ktoś. Do niego podszedł Ł. S. i dostał od niego cios w twarz, po którym

się przewrócił.
W tym czasie
słyszał też krzyk
P. K. i widział,
jak on upada.
Pokrzywdzony
zeznał również,
iż wówczas
podniósł się, ale
też wtedy poczuł
ciosy w nogę
i uderzenia w
kark. Nie potrafił
już odtworzyć
dalszego
przebiegu
zdarzenia, nie
wiedział, ile
otrzymał ciosów
i przez kogo,
bowiem dopiero
pamiętał, jak
się obudził w
szpitalu (k.
145v).

Na rozprawie zaś
M. C. (1) podał,
iż jak zepsuł się
samochód, to w
chwili przyjazdu
braci S. on stał
przy masce a
P. K. siedział
w samochodzie,
przy czym, z
oskarżonymi
przyjechała
jeszcze jedna
osoba, która
też wyszła z
samochodu.

Pierwszy cios
zadał mu Ł.
S., czego jest
pewny, zaś w
tym czasie
usłyszał krzyk
P. K., więc
domyślał się,

że wtedy cios
nożem zadał
mu P. S.,
gdyż widział
ich koło siebie.
Noża jednak
nie widział.
Sam również
otrzymał ciosy
nożem w obie
nogi, ale nie
potrafił
dokładnie
określić przez
kogo zostały
one zadane.
Pokrzywdzony
zeznał, iż przy
nim byli
zarówno Ł.,
jak i P. S.
zadawali mu
ciosy, był przez
nich kopany i
uderzany, ktoś
z nich siedział
przez chwilę na
nim i wtedy
też podczas
tego zdarzenia
poczuł te ułucia
nożem. Trwało
to krótko,
próbował
uciekać i w
jakiś sposób
znalazł się za
ogrodzeniem
posesji, pamiętał
jeszcze policję a
potem obudził
się w szpitalu.
Nie potrafił
powiedzieć, co
robiła ta trzecia
osoba, która
przyjechała z
oskarżonymi,
jak i nie pamiętał
czy i kto trzymał

nóż w ręce a także nie potrafił wskazać innych szczegółów, w tym ciągnięcia go po ziemi (k. 492-495).

Sąd I instancji słusznie w tym zakresie dał wiarę tym zeznaniom pokrzywdzonego, gdyż znajdują one odbicie w omawianych wyżej zeznaniach bezpośrednich świadków zdarzenia, tj. J. M. i N. P. (1) a także we wskazanych wyżej dokumentacjach lekarskich, opiniach biegłego medyka sądowego oraz w opinii z badań biologicznych, o których niżej.

W przypadku **P. K.** na podstawie jego zeznań nie da się zrekonstruować przebiegu zdarzenia, bowiem świadek ten niczego nie pamiętał (k. 49-51, 118-119, 151-152, 495). Natomiast w zeznaniach tych pokrzywdzony

K. potwierdza fakt doznania obrażeń ciała, co wymagało jego hospitalizacji, jak również wynikający z usłyszanego od M. C. (1) przekazu fakt, iż na poboczu drogi, gdy zepsuł się im samochód, zostali zaatakowani przez 2 mężczyzn – braci, choć ich nazwiska nie pamięta i oni mieli ich pociąć nożami.

Wreszcie należy wspomnieć o oględzinach miejsca zdarzenia (k. 12-14, 154-157). Mianowicie podczas tych oględzin ujawniono m.in. mnóstwo krwi na przednim fotelu pasażera i kierowcy, krew na kierownicy, na lewych drzwiach od wewnątrz kierowcy, mnóstwo krwi na ażurowym ogrodzeniu po lewej stronie samochodu, mnóstwo krwi po prawej

stronie
samochodu – na
asfalcie – ślady
krwi przebiegały
od wysokości
przedniego
prawego koła w
stronę przodu
pojazdu a
kończyły się
na wysokości
prawej krawędzi
tablicy
rejestracyjnej.
Co jednak
najistotniejsze,
podczas tych
oględzin
ujawniono w
odległości 140
cm od
ogrodzenia i
80 cm od
przedniego
zderzaka
samochodu nóż
kuchenny o
całkowitej
długości 26,5
cm i długości
ostrza 14 cm
jednostronnie
zaostrzonego i
zakończonego
szpikulcem, przy
czym, co wynika
znów z opinii
biegłego z
dziedziny
genetyki, z
próbek
pobranych z
rękojeści noża
ujawniono DNA
pochodzenia
męskiego o
profilu zgodnym
z profilem P. S.
i na pewno w tej
próbce nie było

obecności DNA
P. K., Ł. S. i M.
C. (2), natomiast
na ostrzu noża
(w pobranej z
ostrza próbce)
ujawniono
mieszanie DNA
pochodzącą od
co najmniej 2
osób, choć nie
można było na
podstawie tej
próbki
wyciągnąć
dokładniejszych
wniosków co
do pochodzenia
tych śladów (k.
364-370).

Mając zaś na
uwadze
powyższe razem
wzięte dowody,
których ocena
pod względem
wiarygodności
dokonana przez
Sąd Okręgowy
przez pryzmat
zasad z art.
7 k.p.k. nie
budzi żadnych
zastrzeżeń,
należy w pełni
zaakceptować
ustalenia Sądu
I instancji, iż
w tym zdarzeniu
to obaj oskarżeni
bracia S. wzięli
udział w pobiciu
pokrzywdzonych
P. K. i M.
C. (1), poprzez
uderzanie
rękoma i
kopanie ich po
całym ciele, co

zostało wyraźnie dostrzeżone przez J. M. i co znajduje potwierdzenie w zeznaniach M. C. (1), przy czym to P. S. podczas tego zdarzenia używał zabezpieczonego podczas oględzin miejsca zdarzenia noża, którym zadał ciosy P. K. i Ł. S., powodując u każdego z nich obrażenia, które zostały opisane w treści opisu przypisanego oskarżonym czynu. Na tę bowiem okoliczność co do użycia noża wskazują omówione wyżej doznane przez pokrzywdzonych obrażenia w postaci ran kłutych, jak i opinie biegłego z dziedziny medycyny sądowej, jak i zeznania M. C. (1), który także poczuł ukłucia od użycia takiego ostrokończystego przedmiotu. Wprawdzie te dowody nie wskazują, iż tym nożem posłużył się akurat P. S., jednak fakt, iż

na rękojeści tego noża znajduje się właśnie ślad genetyczny pochodzący od tego oskarżonego świadczy wyraźnie i jednoznacznie o tym, iż w chwili zdarzenia właśnie ten oskarżony trzymał ten nóż w ręku. Skoro zaś na ostrzu noża ujawniono ślady DNA dwóch osób, to nie ulega w tych konkretnych okolicznościach sprawie wątpliwości, iż nóż ten posłużył do zranienia dwóch osób, tj. P. K. i M. C. (1). Poza tym M. C. (1) wyraźnie wskazał, iż to P. S. doskoczył do P. K., po którym to kontakcie P. K. doznał obrażeń w postaci ran kłutych lewego uda i szyi. Nie ulega też wątpliwości, iż P. S. doskoczył do M. C. (1) i zadawał mu ciosy. Wprawdzie, jak wynika z zeznań M. C. (1) a także

J. M., również ciosy zadawał mu drugi z napastników, czyli Ł. S. i M. C. (1) nie potrafił powiedzieć, który z nich posiadał nóż, którym go ugodził, jednak powyższa okoliczność dowodząca trzymania tego noża przez P. S. pozwala ponad wszelką wątpliwość ustalić, iż osobą, która ugodziła pokrzywdzonego C. nożem był właśnie tenże oskarżony, który wcześniej, podchodząc jako jedyny do P. K. zadał mu ciosy tym nożem. Wspomnieć przy tym trzeba, iż z zeznań M. C. (1) i J. M. jasno wynika, iż fizycznie tylko dwie osoby atakowały obu pokrzywdzonych. Poza tym, jak to wynika z wiarygodnych zeznań J. M., wyższa z tych osób, czyli P. S. (co przyznał co do różnicy wzrostu sam oskarżony P. S.)

sam podszedł do kierowcy C. (czyli P. K.), po którym to kontakcie P. K. był ranny w wyniku ugodzenia w szyję i udo takim przedmiotem jak nóż, zaś potem już wraz z bratem bili i kopali mocno M. C. (1) i to wówczas również w wyniku użycia takiego narzędzia M. C. (1) doznał ran klutych lewego i prawego uda.

Te więc razem wzięte okoliczności, wynikające z przedstawionych dowodów nie pozostawiają cienia wątpliwości, iż w trakcie tego zdarzenia dowodowym nożem posługiwał się nie kto inny, jak P. S. a tym samym to on spowodował obrażenia, jakich doznali obaj pokrzywdzeni.

Na te okoliczności także celnie

zwrócił uwagę
Sąd I instancji,
oceniając
ujawnienie na
nożu śladów
DNA, jak i
ogłędziny
miejsca
zdarzenia w
sekcji 2
podsekcji 2.1.
formularza
uzasadnienia na
str. 9 i
10. Jak przy
tym słusznie i
logicznie przyjął
Sąd I instancji,
Ł. S. doskonale
zdawał sobie
sprawę z faktu
używania przez
brata w trakcie
zdarzenia noża,
czemu dał
logiczny wyraz
przy ocenie
wyjaśnień tego
oskarżonego w
sekcji 1
podsekcji 2.2.
formularza
uzasadnienia na
str. 16.

Mając zaś na
uwadze
powyższą
całościową
ocenę zebranych
w tej sprawie
dowodów,
podważanie tej
oceny przez
apelującego
należy traktować
jedynie w
kategoriach
nieuprawnionej
polemiki z tą

oceną. Apelujący bowiem na str. 4-7 apelacji stara się ocenić te same dowody, wyciągając na ich podstawie korzystne wnioski dla oskarżonych, przy czym nawet nie stara się zauważyć, iż to całościowa a nie częściowa (wybiórcza) ocena tych dowodów prowadzi dopiero do jednoznacznych wniosków co do sprawstwa i winy oskarżonych w popełnieniu przypisanych im czynów przestępczych a w rzeczywistości jednego przestępstwa, tyle, że w przypadku każdego z oskarżonych inaczej kwalifikowanego. Zeznania J. M. i N. P. (1) pozwoliły bowiem na odtworzenie samego przebiegu zdarzenia łącznie z ilością występujących w tym zdarzeniu osób. Przy czym wyraźne

rozdzielenie
przez J. M.
wzrostu
napastników w
powiązaniu z
zeznaniami M.
C. (1) i
ujawnionymi na
nożu śladami
DNA pozwoliło
dopiero na
przypisanie
oskarżonemu P.
S. roli sprawcy
posługującego
się nożem,
którym zadał
ciosy
powodujące
obrażenia u obu
pokrzywdzonych,
znajdujące znów
odbicie w
dokumentacji
lekarskiej i
opiniach
biegłego. To
więc, iż J. M.
i N. P. (2)
nie rozpoznały
w oskarżonych
sprawców nie
stanowiło
przeszkody w
ustaleniu, iż
tymi sprawcami
byli P. S. i Ł.
S.. Należy przy
tym dodać, iż
obaj oskarżeni w
swoich
wyjaśnieniach
wprost
przyznali, iż
byli na miejscu
zdarzenia i mieli
kontakt z
pokrzywdzonymi,
co tylko
dodatkowo

wskazuje, iż nie może być tu żadnej mowy o pomyłce w identyfikacji sprawców, jak i przypisanej im roli w zdarzeniu. Nie jest przy tym prawdą, co podnosi obrońca, iż jedynie zeznania pokrzywdzonych stanowią bezpośrednie dowody winy oskarżonych, co już wynika z powyższych rozważań. Tym samym próby wykazania na podstawie zacytowanych fragmentów zeznań pokrzywdzonych niemożności ustalenia osób, które spowodowały u pokrzywdzonych obrażenia, nie mogą przynieść tym zarzutom apelacyjnym szans powodzenia.

Nie jest również prawdą, iż zeznania pokrzywdzonych nie znajdują potwierdzenia w innych, obiektywnych dowodach zgromadzonych

w sprawie. Na takie bowiem dowody zwrócono wyżej, za Sądem I instancji, wyraźnie uwagę a tym samym brak jest uzasadnionych podstaw, by negować możliwość ustalenia sprawstwa obu oskarżonych. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż to właśnie zeznania „naocznych” świadków zdarzenia, jak i opinia genetyczna są w tej sprawie wybitnie obiektywnymi dowodami, czemu skarżący nawet nie stara się zaprzeczyć i to właśnie te obiektywne dowody wspierają pomówienia oskarżonych, wynikające zwłaszcza z zeznań pokrzywdzonego M. C. (1).

To zaś, iż pokrzywdzeni nie przyznali się do wzięcia udziału w wybiciu szyb w

oknach domu oskarżonych nie oznacza, iż również nie złożyli prawdziwych zeznań co do przebiegu zdarzenia w O. z udziałem oskarżonych, skoro właśnie w tym zakresie zeznania te znajdują potwierdzenie w dowodach jak najbardziej obiektywnych.

Powyższe więc prowadzi do jednoznacznego wniosku o niezasadności tych obu zarzutów apelacyjnych.

Dodać przy tym trzeba, iż Sąd I instancji wyczerpująco wyjaśnił, dlaczego do zawinionego działania każdego z oskarżonych przyjął odmienne kwalifikacje prawne przestępstw, wyjaśniając w sposób zrozumiały i przekonujący zarówno stronę podmiotową, jak

i przedmiotową
działania
każdego z nich,
co uzasadniało
właśnie przyjęcie
w stosunku do
oskarżonego Ł.
S. kwalifikacji
prawnej czynu z
art. 158 § 2 k.k.
a w stosunku
do oskarżonego
P. S. kwalifikacji
prawnej czynu z
art. 159 k.k. i art.
156 § 1 pkt 2 k.k.
w zw. z art. 11 §
2 k.k. Powyższe
znajduje pełne
odbicie w sekcji
3 formularza
uzasadnienia na
str. 18-19, więc
Sąd odwoławczy,
w pełni
akceptując te
wywody, by się
nie powtarzać,
czyni z nich
integralną część
niniejszego
uzasadnienia.

Ad. 3 i 4

Zarzuty te znów
uznać należy za
niezrozumiałe,
co świadczy
również o ich
bezzasadności.

Należy
przypomnieć, iż
zarzut
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić

wówczas, „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą”. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (por. wyrok SN z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60; wyrok SN z dnia 30.11.1990 r., WR 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Trzeba jednak

pamiętać, że
zgodnie z art.
438 pkt 4 k.p.k.
ta
niewspółmierność
kary musi być
„rażąca”. Chodzi
tu więc przy
wykazaniu tego
zarzutu nie o
każdą różnicę
co do wymiaru
kary, ale o
„różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby – również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa – rażąco
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować”
SN z dnia
2.02.1995 r., II
KRN 198/94,
OSNPP 1995, nr
6, poz. 18).

Tymczasem Sąd
I instancji
wymierzył
oskarżonemu Ł.
S. na podstawie
art. 158 § 2
k.k. karę 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności a więc
karę w granicach
dolnego
ustawowego
zagrożenia (od 6

miesiący do 8 lat pozbawienia wolności). W przypadku zaś oskarżonego P. S. na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności, czyli dosłownie w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przy możliwości wymierzenia kary pozbawienia wolności do lat 15.

Mając zaś na uwadze przedstawiony wyżej na podstawie wiarygodnych dowodów przebieg zdarzenia, jak i rzeczywistą motywację obu oskarżonych, którą nie było przecież ujęcie oskarżonych (tzw. „zatrzymanie obywatelskie”) i oddanie ich w ręce Policji, ale wymierzenie tzw. „samosądu”, kary te uznać należy za wyjątkowo łagodne i tylko

i wyłącznie brak apelacji na niekorzyść oskarżonych nie pozwolił na znacznie surowsze ich potraktowanie.

Trzeba zauważyć, iż Sąd I instancji na korzyść oskarżonych uwzględnił fakt zaczepnego zachowania się pokrzywdzonych, sprowadzające się do zaatakowania przez nich domu oskarżonych i wybicie szyb w oknach (sekcja 4 formularza uzasadnienia na str. 20 i 21).

Jednocześnie jednak brak jest innych podstaw do złagodzenia kar, których słusznie Sąd I instancji nie zauważa.

Apelujący natomiast sprzecznie z poczynionymi ustaleniami podnosi, iż na korzyść oskarżonych należy przyjąć motywację ich działania, jakim było dokonanie ich „obywatelskiego zatrzymania”.

Jak bowiem już
wskazano wyżej,
zachowanie
każdego z
oskarżonych nie
miało nic
wspólnego z
chęcią
dokonania
takiego
zatrzymania. Z
poczyznań
oskarżonych
jasno wynika,
choć tego Sąd I
instancji
wyraźnie nie
wyartykułował,
iż oskarżeni po
prostu chcieli
dać, poprzez
pobicie i
spowodowanie
obrażeń ciała,
swoistą nauczkę
pokrzywdzonym
za ich
wcześniejsze
zachowania, co
w żadnej mierze
nie może być
premiowane
wymierzeniem
najniższej z
możliwych kar,
nie mówiąc
już o sięganiu
po instytucję
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary. Oskarżeni,
nie będąc
bowiem w tym
czasie w żaden
sposób
zagrożeni
zachowaniem się
bezbronnych
pokrzywdzonych,
zachowali się

wyjątkowo
agresywnie i
groźnie wobec
pokrzywdzonych,
o czym świadczą
doznane przez
nich obrażenia,
jak i o czym
świadczy relacja
J. M., która
obawiała się, iż
napastnicy po
prostu zabiją
jednego z
pokrzywdzonych.
W tych
okolicznościach
zaś domaganie
się
jakiegokolwiek
łagodniejszego
rozstrzygnięcia
w zakresie kary
co do obu
oskarżonych jest
już, mówiąc
najdelikatniej,
nieakceptowalne
zarówno z
prawnego, jak
i społecznego
punktu
widzenia.
Odwoływanie się
przez skarżącego
do sytuacji
rodzinnej
każdego z
oskarżonych, jak
i prowadzenia
przez nich
ustabilizowanego
trybu życia
również uznać
należy za
nadużycie, jeżeli
uwzględni się
dostrzeżoną
prawidłowo
przez Sąd I

instancji na niekorzyść każdego z oskarżonych ich wielokrotną karalność, w tym w przypadku P. S. za czyny podobne, co zresztą wynika z danych o karalności oskarżonych P. S. (k. 659-661, 836-840) i Ł. S. (k. 657-658, 832-835). Przy czym dodać należy, iż osobowość sprawców, wynikająca z przeprowadzonych wywiadów środowiskowych (k. 382-384, 649 – dot. Ł. S. i k. 385-387, 648 – dot. P. S.) znalazła odzwierciedlenie w wymierzonych tak łagodnych karach pozbawienia wolności.

Należy też zauważyć, iż oskarżeni nie przyznali się do popełnienia przestępstwa, nie wyrazili w swoich postawach żadnej skruchy. Mając przy tym na uwadze przytaczane

wyżej
okoliczności
popelnienia
przypisanych im
przestępstw, w
tym wyrządzenie
przez P. S. w
wyniku użycia
niebezpiecznego
narzędzia jakim
jest nóż dwóm
pokrzywdzonym
obrażeń ciała
ciężkiego i
średniego,
rozważanie
przez Sąd I
instancji
możliwości
wymierzenia
oskarżonemu P.
S. kary w wyniku
zastosowania
nadzwyczajnego
złagodzenia na
podstawie art.
60 § 2 k.k.
nie znajdowało
żadnego
uzasadnienia.
Trudno bowiem
uznać, iż w
sprawie tej,
mając na uwadze
rzeczywiste
motywy
działania
oskarżonych, jak
i skutki działania
oskarżonego P.
S. a także
jego postawę
procesową,
występuje
szczególnie
uzasadniony
wypadek, o
którym mowa w
art. 60 § 2 k.k.

Poza tym Sąd I instancji przekonywująco wyjaśnił, dlaczego w przypadku oskarżonego Ł. S. nie wymierzył kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, słusznie uznając, iż kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, mając na uwadze okoliczności przypisanego mu czynu byłaby już karą nadmiernie łagodną a przez to ze społecznego punktu widzenia niesprawiedliwą. Przy czym jednocześnie dziwić może podnoszenie przez apelującego znacznej dysproporcji między karą wymierzoną oskarżonemu Ł. S. a karą wymierzoną oskarżonemu P. S. (str. 8 apelacji). Najwyraźniej apelujący zapomniał o treści art. 55 k.k. oraz o zupełnie

innej społecznej
szkodliwości
działania
każdego z
oskarżonych.
Przecież to nie
Ł. S. swoim
działaniem
umyślnym
spowodował u
pokrzywdzonego
P. K. skutki
określone w art.
156 § 1 pkt
2 k.k. i u
pokrzywdzonego
M. C. (1) skutki
określone w art.
157 § 1 k.k.
a tylko jego
brat, działając w
warunkach art.
159 k.k. To
więc P. S. z
tych powodów
wymagał
znacznie
surowszego
potraktowania,
odpowiadając za
zbrodnię z art.
156 § 1 pkt 2
k.k. Tym samym
zróżnicowanie
tych kar było w
tej sprawie w
pełni
uzasadnione i
sprawiedliwe.

Jak już
wspomniano
wyżej, orzeczone
wobec obu
oskarżonych
kary za tak
wyjątkowo
poważne i
dotkliwe w
skutkach dla

zdrowia
pokrzywdzonych
przestępstwo są
wyjątkowo
łagodne a tym
samym brak jest
jakichkolwiek
podstaw, by
uznać każdą z
tych kar za
rażąco
niewspółmiernie
surową w
rozumieniu art.
438 pkt 4 k.p.k.

Powyższe więc
świadczy o
niezasadności
postawionych
przez
apelującego
zarzutów w
zakresie kar
wymierzonych
obu
oskarżonym.

Dodatkowo
należy
nadmienić, iż
Sąd I instancji
zasadnie, mając
na uwadze
sposób działania
oskarżonych i
wyrządzenie
przez nich
pokrzywdzonym
szkód
niemajątkowych,
na podstawie
art. 46 §
1 k.k. zasądził
solidarnie od
oskarżonych na
rzecz
pokrzywdzonych
kwoty po 1000
zł tytułem

zadośćuczynienia.
 Nie ulega
 bowiem
 wątpliwości, iż
 oskarżeni, jako
 sprawcy
 przypisanych im
 czynów byli
 z tej racji
 zobowiązani do
 naprawienia
 szkody, przy
 czym wysokość
 zadośćuczynień
 jest
 ukształtowana
 na wyjątkowo
 niskim
 poziomie, ale
 skoro nie jest
 kwestionowana
 na niekorzyść
 oskarżonych, to
 brak podstaw, by
 w to orzeczenie
 ingerować.

Wreszcie
 zastrzeżeń nie
 budzi orzeczenie
 na podstawie
 art. 44 § 2
 k.k. przepadku
 noża służącego
 do popełnienia
 przypisanego
 oskarżonym
 przestępstwa.

Wniosek

1. zmiana
 zaskarżonego
 wyroku poprzez
 uniewinnienie Ł.
 S. i P. S. od
 zarzucanych im
 aktem

zasadny
 # częściowo
 zasadny
 # niezasadny
 # zasadny

<p>oskarżenia czynów.</p> <p>2. (z „ostrożności obrończej”) zmiana zaskarżonego wyroku wobec Ł. S. w punkcie 1a części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>3. (z „ostrożności obrończej”) zmiana zaskarżonego wyroku wobec P. S. w punkcie 1b części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i § 6 pkt 2 k.k. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ad. 1, 2 i 3</p>	

Żaden z tych wniosków nie zasługuje na uwzględnienie a to z powodu braku podstaw uznania za uzasadniony któregokolwiek z podniesionych zarzutów apelacyjnych, o czym szerzej wypowiedziano się wyżej przy ustosunkowaniu się do tych zarzutów. Nadto Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw, by w tym zakresie dokonać z urzędu zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonych.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.	1. Błędne zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej oskarżonemu Ł. S. kary pozbawienia wolności w pkt 2a.

	<p>2. Błędne wskazanie wysokości opłaty wymierzonej Ł. S. w pkt 7.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Sąd Apelacyjny dostrzegł z urzędu, iż w treści zaskarżonego wyroku w pkt 2a błędnie zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego Ł. S. na poczet orzeczonej kary do dnia (...). Jak bowiem wynika to z treści dokumentu (zawiadomienia o zwolnieniu ze sprawy z AŚ Z. z dnia (...) r.) Ł. S. w dniu (...) zakończył wykonywanie tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie wskutek przyjęcia poręczenia majątkowego (k. 340).</p> <p>Ad. 2</p>		

Sąd Apelacyjny również z urzędu dostrzegł, iż w pkt 7 wymierzono oskarżonemu Ł. S. niewłaściwe ustaloną opłatę w kwocie 400 zł. Wobec oskarżonego Ł. S. orzeczono bowiem karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a tym samym podstawą wymierzenia mu opłaty od tej kary jest przepis art. 2 ust. 1 pkt 4 a ten przewiduje za skazanie na karę pozbawienia wolności do 2 lat (a tu tak było) opłatę w kwocie 300 zł.

Powyższe oba uchybienia należało więc skorygować (tu: na korzyść oskarżonego), kierując się przepisami art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k., przy czym orzeczenie w przedmiocie prawidłowego zaliczenia tymczasowego

aresztowania na poczet orzeczonej kary znajduje też oparcie w treści art. 420 § 2 k.p.k.

5.
**ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1 Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do winy, przyjętych kwalifikacji prawnych i wymierzonych obu oskarżonym kar (pkt 1), co do zaliczenia na poczet orzeczonych kar okresów rzeczywistego pozbawienia wolności (pkt 2), co do orzeczeń wydanych na podstawie art. 46 § 1 k.k.

(pkt 3), art. 44 § 2 k.k. (pkt 4) i art. 230 § 2 k.p.k. (pkt 5) oraz co do orzeczeń w przedmiocie kosztów procesu (pkt 6-8).

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Co do orzeczeń z punktów 1, 3 i 4 wypowiedziano się już wyżej w sekcji 3 przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych, wykazując zasadność zaskarżonego wyroku odnośnie skazania obu oskarżonych za zarzucane im czyny, przy wskazanych w pkt 1 ich kwalifikacjach prawnych oraz wykazując zasadność orzeczonych za te czyny kar, środka kompensacyjnego obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia i środka karnego przepadku rzeczy, służącej

do popełnienia przestępstwa.

Zaliczenie w trybie art. 63 § 1 i 5 k.k. okresu rzeczywistego pozbawienia wolności (tymczasowego aresztowania) w stosunku do Ł. S. znajduje oparcie w treści dokumentów na k. 229-230 oraz 340 (tu: nastąpiła nieznaczna korekta tego okresu, o czym mowa wyżej w sekcji 4) a w stosunku do P. S. znajduje oparcie w treści dokumentów na k. 3 i 328.

Zwrot zabezpieczonych w trakcie procesu konkretnych przedmiotów pokrzywdzonym oraz oskarżonemu P. S. znajduje odbicie w treści art. 230 § 2 k.p.k.

Rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu nie są w tej sprawie kwestionowane i ze strony Sądu odwoławczego

<p>nie budzą kontrowersji, tym bardziej, że zostały one należycie umotywowane w treści formularza uzasadnienia w sekcji 5 na str. 23 (odnośnie kosztów obrony świadczonej z urzędu) i w sekcji 7 na str. 23 odnośnie kosztów procesu, którymi obciążono Ł. S. a od których zwolniono P. S..</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1 Zmiana dotyczy zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary orzeczonej wobec oskarżonego Ł. S. oraz opłaty wymierzonej temu oskarżonemu.</p>		

Zwiąże powodach zmiany	o		
W tym zakresie wypowiedziano się wyczerpująco wyżej w sekcji 4.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
Nie dotyczy			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>Mając na uwadze niezasadność wniesionej apelacji na korzyść oskarżonych, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądzono od nich na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w postaci wydatków określonych w art. 618 § 1 pkt 1 i 10 k.p.k., tj. w wysokości po 10 zł (połowa kwoty 20 zł), stanowiący ryczałt za doręczenie pism – tu: zawiadomień o terminie rozprawy apelacyjnej, niezależnie od liczby doręczonych pism (§1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003</p>	

r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym - Dz.U.2013.663 j.t.) oraz w kwocie 30 zł (od każdego), stanowiącą opłatę za wydanie danych o karalności (art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym - Dz.U.2012.654 j.t. z późn. zm. - w zw. z §3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca (...). w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego - Dz.U.2014.861) a więc łącznie po 40,00 zł.

Ponadto, z uwagi na utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku również co do orzeczonych kar (1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w

przypadku Ł.
S. oraz 3
lat pozbawienia
wolności w
przypadku
oskarżonego P.
S.), Sąd
odwoławczy
wymierzył
oskarżonemu za
postępowanie
odwoławcze
opłaty od tych
kar w wysokości
odpowiednio
400 zł na
podstawie art. 8
w zw. z art. 2
ust. 1 pkt 5 i
w wysokości 300
zł na podstawie
art. 8 w zw.
z art. 2 ust. 1
pkt 4 ustawy z
dnia 23.06.1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity z 1983
r., Dz.U. Nr 49,
poz. 223 z późn.
zm.). Należy
tylko dodać,
iż oskarżeni
mają możliwości
osiągania
dochodów z
pracy
zarobkowej
zarówno z
powodu
młodego wieku,
jak i
posiadanego
wykształcenia,
jak i
doświadczeń
zawodowych, co
jasno wynika
z wywiadów

	środowiskowych z k. 382-384, 649 oraz z k. 385-387, 648.	
7. PODPIS		
G. N. K. L. M. K.		